

Sygn. akt IX Ka 499/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksandra Nowicka

Sędziowie SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

SSO Rafał Sadowski

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale funkcjonariusza T. K. z (...)Urzędu Celno-Skarbowego w T.

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 roku

sprawy ***K. K., oskarżonego z art. 54 § 2 kks***

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 29 maja 2017 roku sygn. akt II K 1016/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adwokata G. M. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 499/17

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że uchylił się od opodatkowania poprzez niezłożenie Naczelnikowi Urzędu Celnego w T. deklaracji uproszczonej nabycia wewnątrzwspólnotowego (AKNU) od nabytego wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki (...), rok prod. 2009, o nr VIN: (...), za obowiązek podatkowy powstały 6 października 2010 roku, przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 47 608,00 zł, ***tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 kks.***

Wyrokiem z dnia 29 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 1016/16, uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 54 § 2 kks i za to na podstawie art. 54 § 2 kks i art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł. Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. M. kwotę 684 zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu. Orzekając o kosztach, Sąd zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca oskarżonego**, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 54 § 2 kks w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy nie wskazuje, by oskarżony popełnił przestępstwo.

W związku z powyższym obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie kosztów obrony za obie instancje, albowiem nie zostały one uiszczone w całości ani w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji właściwie, wszechstronnie i wnikliwie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania sądowego i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, zaś argumenty podniesione w apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu I instancji.

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie, rzetelnie i w sposób wysoce staranny. Ocena dowodów przez Sąd meriti jest rozsądna, a Sąd odwoławczy nie doszukał się w niej błędów, zaniechań i uchybień. Jest ona zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych ani faktycznych. Sąd I instancji poddał zgromadzone dowody w postaci zeznań świadków oraz dowody z dokumentów należytej ocenie.

Odnosząc się do zarzutu obrońcy oskarżonego, wskazać należy, że Sąd meriti słusznie uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu zabronionego z art. 54 § 2 kks. Oskarżony miał świadomość, że poczynione na terenie Niemiec modyfikacje nabytego przez niego pojazdu dokonane były w celu pozornej zmiany rodzaju samochodu na ciężarowy z uwagi na kwestie fiskalne, co potwierdzają przede wszystkim osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadka J. R. – właściciela komisju, który wskazał, że w jego ocenie był to samochód osobowy, zaś zapis umieszczony w treści faktury VAT mówiący o tym, że jest to samochód ciężarowy wynikał jedynie z treści niemieckich dokumentów. Nadto słusznie Sąd zauważył, że pomiędzy badaniem technicznym, które miało miejsce w dniu 6 października 2017 r., a dniem 27 października 2017 r., kiedy to oskarżony zawarł umowę komisju z J. R., dokonał w aucie zmian w postaci usunięciu przegrody oddzielającej oraz przywróceniu trzeciego tylnego siedzenia. Potwierdzają to także zeznania świadka A. K. – diagnosty samochodowego, który wskazał, że jeżeli samochód wyposażony jest w kratkę i z jego dokumentacji wynika, że jest to pojazd ciężarowy, to wówczas wydaje on takie zaświadczenie, zaś jeśli samochód nie ma kratki to takiego badania nie przeprowadza. Zatem w dniu badania technicznego samochód miał założoną kratkę, zaś w dniu oddania go do komisju J. R. już jej nie miał.

Brak możliwości zweryfikowania zmian w samochodzie z uwagi na jego kradzież, z pewnością, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, nie narusza zasady in dubio pro reo. W kwestii stanu pojazdu wypowiadał się wszak wiarygodnie świadek J. R.. Zmiany dokonane przez oskarżonego miały charakter nietrwały, o czym świadczy to, że zostały dokonane właśnie przez niego, nie wymagały wiedzy czy umiejętności specjalistycznych.

Nadto odnieść się także należy do dokumentacji producenta samochodu, według której został on wyprodukowany na podstawie europejskiej homologacji osobowej z pięcioma miejscami siedzącymi w dwóch rzędach siedzeń, z pięcioma miejscami kotwienia foteli i pasami bezpieczeństwa, a nadto posiadał on całkowicie przeszklone nadwozie bez przegrody oddzielającej. Wobec tego należało go zakwalifikować jako pojazd o charakterze osobowym, już w momencie wprowadzenia na rynek polski, bowiem spełniał wszystkie przesłanki do zakwalifikowania go jako taki pojazd według Nomenklatury Scalonej CN 8703.

Dodać także należy, że w ocenie Sądu odwoławczego wymierzona przez Sąd I instancji wobec oskarżonego kara grzywny jest adekwatna do stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynu, zważając także na treść art. 23 § 1 kks, w myśl którego wymierzając karę grzywny sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki, przy czym, jeżeli

kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa 720. Sąd I instancji wziął także pod uwagę wcześniejszą karalność oskarżonego. Kara grzywny w takiej wysokości winna spełnić zatem swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będące podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też został on utrzymany w mocy.

O kosztach obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w oparciu o przepisy § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714 ze zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za II Instancję, zaś wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.